

Dem lidt underlig . . . men efter hvad jeg nu kender til Dem, vil De sikkert ikke tage den højtideligere, end den fortjener. Ser De — kort og godt — det er en af mine Venner . . . en nær Paarørende . . . der ligger for Døden for Tiden. Han er uhelbredelig syg . . . har ikke langt igen . . . er syg baade paa Legeme og Sjæl . . . Naa, det kommer for Resten ikke Sagen ved. Kort at fortælle altsaa . . . da jeg forleden besøgte ham, var han i Forlegenhed med, hvad han skulde gøre ved sine Efterladenskaber. De bestaar forøvrigt ikke i stort andet end noget nedarvet Bohave, et Par Malerier, lidt Bøger, . . . omtrent som De ser det her. Til sin Familje vil han nemlig ikke overdrage dem. Han vil ikke have dem opbevarede, forstaar De, — han forlanger udtrykkeligt, at de skal splittes for alle Vinde, — og han ønskede nu blot, at han kendte Nogen, hvem han kunde gøre lidt Glæde — maaske ogsaa nogen Gavn — ved at testamentere ham, hvad han ejer. Det falder mig nu ind: maa jeg ikke have Lov at foreslaa ham Dem? Jeg er overbevist om, at dersom han havde kendt Dem, vilde han være kommen paa den samme Tanke. De er netop saadan, som han ofte selv har ønsket at være. — — Nej — jeg be'r Dem — dersom De ikke har noget mod mit Forslag, maa De ingen Ting sige. Vi taler slet ikke mere derom. Som sagt, det hele er jo ikke af nogen Betydning . . . en ren Bagatel. Naar Gæld og Boets andre